

Și tot despre prezent!

Există în miturile antice o bogăție atât de mare de experiență și existență umană, înmagazinate în situații și personaje arhetipale, încât aceste "opere deschise" reprezintă un material extraordinar pentru interpretări și reinterpretări, în orice epocă.

Vorbind despre eroii și zeii antichității, Teatrul *Tony Bulandra* vorbește, de fapt, despre prezent, prin două din recente sale premiere.

Argonautas este o coproducție a sa cu Uniunea Teatrelor din Coreea, lansată în cadrul ediției a XI-a a Festivalului Artelor Spectacolului BABEL. Construind simbolic călătoria lui Iason și a argonauților săi, în căutarea Lânii de Aur, autorul spectacolului, Mc Ranin, alcătuiește o puternică metaforă a stării de migrant, de dezrădăcinat, despre care se vorbește (și se trăiește) atât de mult azi.

Străbătând teritorii necunoscute, pus în situații neașteptate, omul ajunge să se descopere pe sine. Descoperindu-i (și ucigându-i) pe "barbari", cucerind-o (și părăsind-o) pe Medeea, ajuns învingător în fapte, Iason se descoperă a fi singur. Fiindcă drumul spre "celălalt", spre semenul său, i-a rămas străin.

Și în cealaltă recentă premieră a Teatrului *Tony Bulandra*, producția sa cu *Oreste*, de Euripide, regizorul grec Yiannis Paraskevopoulos identifică în textura poveștii fiului lui Agamemnon, care își ucide mama, fiindcă ea și-a ucis soțul, pe tatăl lui, relevanța unei teme a actualității: libertatea cuvântului. Dar și eșafodajul relațiilor de putere, căreia îi cad pradă oamenii (dacă nu-i salvează zeii).

Vorbind despre Iason, Medeea, Oreste, Electra și ceilalți eroi și zei ai Antichității, oamenii de teatru români și coreeni au reușit să vorbească despre prezent, despre temerile și problemele lui.

[SANDA VIȘAN]

Always about Today!

The great richness of human experience and existence, found in the myths of the Antiquity, all gathered in archetypal situations and heroes, makes these "open works" an extraordinary base for interpretations and reinterpretations, at any given time.

Talking about the old heroes and gods, two of the recent premieres of *Tony Bulandra* Theater are actually talking about the present day.

Argonautas is a co-production made with the Korean Theater Association, which was presented at the eleventh edition of BABEL, the International Performing Arts Festival. Through Iason's and his Argonauts' symbolic voyage in the search of the Golden Fleece, Mc Ranin, the author of this production, has created a powerful metaphor for a migrant's status, the uprooted that are so much talked (and lived) about nowadays.

Travelling in unknown territories, go through unexpected situations, the man gets to know themselves. Discovering (and killing) the "barbarians", conquering (and leaving) Medea, Iason is a conqueror in facts, he is discovering he's grown apart from everybody. Because he has not discovered the path towards the "other one", his fellow man.

In that other recent *Tony Bulandra* Theater's premiere with *Orestes*, by Euripides, the Greek director Yiannis Paraskevopoulos has identified the relevance of a current theme, the liberty of speech, hidden in the texture of the old story of Agamemnon's son, who kills his mother, for her having killed her husband, Orestes' father. But he's also identified the scaffolding of the power relations, which victimizes people (if the gods allow it).

Talking about Jason, Medea, Orestes, Electra and the other old heroes and gods, the Romanian and Korean theater professionals have succeeded to talk about the present day, with all its fears and problems.

BABEL MEETING

Conferința de la ora 11 este momentul în care știm că o altă zi a Babelului a început. Nu mă așteptam ca prima discuție să fie despre unul dintre cele mai sensibile subiecte din acest moment, mai exact despre spectacolul stradal „*Silence*” (Tăcerea) al Poloniei. Aceștia au captivat publicul cu ajutorul picioroangelor și al focului, însă cel mai important a fost mesajul. Reprezentația acestora a dezvăluit ororile războiului care, în acest moment, se desfășoară în Ucraina cu mijloace artistice și plastice de un impact vizual uluitor.

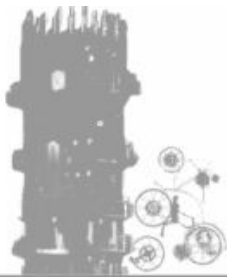

Un alt spectacol despre care s-a discutat, „*Pe acoperiș*”, abordează un subiect foarte sensibil, mai exact abuzul asupra femeilor.

„*La final, pe care nu îl voi dezvălui, am văzut bărbații, care în timpul spectacolului își dădeau coate, cum își lăsau umerii în jos apăsați de vină.*” a declarat Corina Dragomir, regizoarea spectacolului. Apoi, domnul Mc Ranin i-a invitat în mod special pe domnul Corneliu Jipa și pe doamna Cristina Dumitra pentru a-i felicita, deoarece aceștia au câștigat în cadrul Festivalului Internațional de Animație „*Gulliver*”, la Galați, Premiul pentru Interpretare.

„*Puiu este un mare actor din școala veche.*” a spus Mc Ranin.

„*Am o luptă interioară mult prea mare, sunt prea agitată și am prea multă energie și, oricât aș lucra, nu pot să o consum. Bănuiesc că înțelegeți cum joc un rol al unei persoane liniștite.*” a declarat Cristina Dumitra. [Iancu Robert]

Fără titlu... doar cu FORMĂ

Naufragiază trei oameni pe o insulă. Fiecare dintr-o altă țară. Nu pot comunica prin vorbe, doar prin semne. Supraviețuiesc câteva zile, află câteva cuvinte din limba fiecăruia, se descurcă. Seara, după ce au vânat sau pescuit, după ce au adunat lemne și au strâns apă și fructe, se adună în jurul focului și tac. Sunt oameni simpli, trudesesc pentru a supraviețui, dar nu se înțeleg pe deplin. La un moment dat, unul dintre ei începe să cânte. Celorlalți doi li s-a părut, unuia că e un cântec de jale, celuilalt că e despre o pădure. Când s-a terminat cântecul, a început altcineva un cântec. Și tot așa. Au plâns, au râs, au dansat, încetul cu încetul împreună. Fiecare înțelegea ce voia din melodiile celorlalți.

În scurt timp, cântau și vorbeau în aceeași limbă. A prieteniei.

Aseară, pe terasa Clubului Festivalului, trupa din Kazahstan a început să cânte. Au apărut câțiva coreeni și câțiva români. S-au acompaniat între ei, apoi au cântat coreenii și apoi românii, s-au preluat vorbe și refrene. Nimeni nu a avut nevoie de translator. Am comunicat prin cântec. Și nu a fost de FORMĂ!

„Merită să trăiești o viață întreagă pentru bucuria unei singure nopți?”

În premieră, în cadrul Festivalului Babel, piesa de teatru *Pe acoperiș* a debutat sub privirile a peste 40 de spectatori situați pe terasa Cinema Independența din Târgoviște. Piesa pune în scenă povestea celor trei cumnate - Sonia, Olga și Nora - abuzate fizic de către soții lor, trei frați, „oameni importanți ai societății ziua și bestii nemiloase seara”. Acestea evadează din viața monotonă și plină de griji și se refugiază pe terasa apartamentului în care se află cadavrul soțului Norei, ucis din răzbunare.

„Sunt la primul ei spectacol, Corina Dragomir fiind studenta președintelui festivalului. Selecția a fost a mea, pentru că eu am venit la București și am văzut spectacolul și eu am fost cu ideea de a fi jucat pe acoperiș, ceea ce și facem, însă locul a fost ales de președintele festivalului și directorul teatrului Tony Bulandra, Mihai Constantin Ranin. Corina a adunat niște actori foarte buni în această producție, o parte din ei au jucat la Târgoviște, printre care Laura Vasiliu.”, au fost cuvintele din deschidere ale lui Liviu Cheloiu, organizator al Festivalului BABEL.

Corina Dragomir, regizor al piesei de teatru: „Aș vrea să vă bucurați de spectacol și să-l primiți exact așa cum vi-l oferim noi, cu tot dragul. E un început pentru noi, cei din trupa *Respiro* și sper ca la final să fie un nou început și pentru voi. Vizionare plăcută!”

Publicul a fost plăcut surprins de interpretarea actorilor și de cadrul creat în aer liber. Cel mai mult mi-a plăcut ideea locului de desfășurare a reprezentației, deoarece sunetul păsărilor a completat perfect tema piesei de teatru, ceea ce a făcut să pară totul și mai realist. De altfel, am apreciat și partea de final, unde erau prezentate cazuri reale de abuz fizic și opiniile victimelor, ceea ce a completat foarte bine spectacolul, dar, în același timp, atragând și atenția spre o problemă actuală ce nu trebuie să ia amploare. M-a impresionat o replică pe care a spus-o Nora când și-a dat seama că soțul ei nu era așa bun cum le spunea oamenilor: *În sfârșit sunt bine, ieri nu eram.* [Nicolae Roxana]

Dispariții

Spectacolul „Dispariții”, după piesa omonimă a dramaturgei Elise Wilk, pus în scenă la Teatrul de Stat „Sava Ognianov” din Ruse de către Dumitru Acriș urmărește traumele transgeneraționale și dramele a patru generații ale unei familii de sași din România pe parcursul a aproximativ optzeci de ani.

Acțiunea se petrece în totalitate în casa săsească a familiei, reprezentată scenic printr-un cub de sticlă transparent (decor și costume de Mc Ranin), care devine în sine o prezență din ce în ce mai apăsătoare pe măsură ce spectacolul avansează.

Acțiunea debutează după încheierea celui de-al doilea război mondial, odată cu deportarea sașilor în Siberia. Atunci, pentru a nu fi deportată împreună cu restul familiei, Kathi este obligată de iubitul ei sas, Max, să se căsătorească cu un român, Paul, pentru a primi nume românesc. Ea îi va crește pe cei doi fii ai surorii sale, Edgar și Reiner. Reiner reușește să fugă în Germania, trecând înot Dunărea în Iugoslavia, însă Edgar împreună cu soția sa Martha și fiica Emma rămân în România de unde nu li se permite plecarea în Germania și sunt hăituiți de Securitate. Edgar și Martha se ceartă frecvent din cauza apatiei și alcoolismului bărbatului, iar femeia reușește să fugă în Germania chiar înainte de revoluție, lăsându-și fiica în urmă. Emma, adultă, nu dorește să reia relația cu mama ei și află că problemele cu Securitatea ale familiei au avut legătură cu iubitul său, Gerd, care fusese informator. Ea decide să se căsătorească oricum cu el, dar acesta alege până la urmă haina monahală. După intrarea în Uniunea Europeană, Reiner se întoarce în țară, iar cele patru generații se află față în față: Kathi, Reiner, Emma și fiica sa, Ida. Reiner vrea să vândă casa, iar după împotriviri, cei patru cad în sfârșit de acord. Ida povestește că, după mutare, lucrurile au mers bine pentru ea, odată eliberată din casa familiei.

Trauma moștenită este reprezentată scenic prin faptul că la început toate personajele sunt prezente în scenă: cei care urmează să fie, privesc ce se întâmplă în tăcere, prin pereții transparenți ai casei. Unii dintre ei încearcă cu orice preț să nu repete greșelile trecutului, în timp ce alții se afundă și mai mult în ele. Dispariții pleacă unul câte unul. Ida pare că este prima generație care a reușit să rupă lanțul traumatic și să aibă, până la urmă, o viață fericită. Prin renunțarea la casă, renunță la status-quo și caută să devină o persoană nesubjugată trecutului.

Spectacolul se încheie cu o alarmă anti-aeriană și proiecțiile drapelurilor ucrainean și rus. Urmează un nou val de Dispariții. [Diana Ilinca]

Despre formă ca element esențial în teatru [4]

În studenție, în anii 70, am văzut toate marile spectacole ale teatrelor bucureștene. N-aș fi crezut, mulți ani mai târziu, că voi regăsi aici, la noi acasă, aerul plin de miracol al unei lumi pe care o iubesc, iar prietenia mea cu oamenii de teatru din Târgoviște e o mare bucurie...

Și da, sunt sigur că este așa... Teatrul *Tony Bulandra* este unul viu, își găsește rațiunea de a fi în nevoia de Frumos și în dorința de a-l dăruia spectatorilor. Acel Frumos estetic, artistic aflat mai presus de clasificări umane, pe care l-am moștenit încă de la primii europeni. Este un laborator al preschimbării profanului în sacru, al ridicării firii mai presus de fire prin viziuni moderne ale unor regizori de prestigiu din țară și străinătate asupra unor texte din patrimoniul teatral universal. Lucrează cu tineri și pentru tineri, pentru că ei refac mereu mirarea de a fi. Caută texte contemporane și dramaturgie tânără care să împlinescă, prin temele abordate, funcția unui teatru comunitar, conștient de prezentul social.

Și am mai citit că Teatrul *Tony Bulandra* are trecut, prezent și viitor. Așază semne pe axa Timpului pentru a putea (re)găsi de fiecare dată drumul spre Suflet. A fost inaugurat la 30 ianuarie 2002 și prezintă atât spectacole destinate, prin tematica abordată, adulților, cât și spectacole special gândite pentru gusturile celor mai mici spectatori, precum și ale tinerilor în căutare de sens. Teatrul a devenit destul de repede cunoscut, atât datorită echipei sale de artiști, cât și printr-un repertoriu bogat alcătuit din texte clasice, dar și din titluri noi.

Da, e chiar așa, sărbătorile din aceste zile au umplut străzile orașului nostru, tot mai frumos și mai curat...

In my student days, in the '70s, I saw all the great performances of the Bucharest theaters. I would never have thought, many years later, that I would find here, at home, in Târgoviște, that air full of joy and the miracle of a world I love, not to mention my

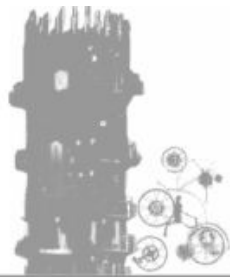
friendship with the theater people from this city...

And yes, I am sure it is so... The *Tony Bulandra* Theater is a vibrant one, it finds its *raison d'être* in the need for Beauty and in the desire to offer the public that aesthetic, artistic Beauty above human classifications, which we have inherited from the first Europeans. It is a laboratory for the transformation of the profane into the sacred, for elevating the natural above natural, through the modern vision of prestigious directors from home and abroad on texts from the universal dramatic heritage. It works with and for young people, because they are always recreating the wonder of being. It seeks contemporary texts and young dramaturgy to fulfill, through the themes addressed, the role of a community theater, aware of the social concerns of the present.

I've also read that the *Tony Bulandra* Theater has a past, a present, and a future. It places markers on the axis of Time in order to always find its way back to the Soul. It was inaugurated on January 30th 2002 and it presents both shows aimed at adults, through the themes addressed, and performances specially designed for the tastes of the youngest of spectators, not to mention young people in search of meaning. The *Tony Bulandra* Theater became quickly known, not only through its team of artists, but also its rich repertoire of both classical and contemporary texts.

Indeed, as you've all seen these days, culture has filled the streets of our city, which is increasingly beautiful and clean...

Ionuț Cristache, profesor de filosofie
~ *Tableta de Babel* ~

Voluntari la cuvânt

Oreste

„Oreste” în regia lui Yiannis Paraskevopoulos a debutat aseară în Sala Mare a Teatrului Tony Bulandra. Povestea lui Oreste, fiul lui Agamemnon și al Clitemnestrei, are ca elemente principale suferința, nebunia și justiția care iau forma sângelui, îmbibând mâinile eroului. Abordarea regizorului a surprins publicul prin îmbinarea umorului cu tragedia. Umorel a fost picurat cu grijă în spectacol, creând un echilibru fragil și ușurând tensiunea spectatorilor. Putem spune că spectatorii au râs cu un ochi și au plâns cu celălalt. Suferința lui Oreste a fost transpusă pe scenă și adusă la viață de jocul actoricesc care a convins publicul. Spectacolul a fost o explozie de emoții care au înmărmurit audiența cu intensitatea lor. Pentru necunoscătorii mitologiei grecești, printre care, din păcate, mă număr și eu, „Oreste” este o sursă de informație neprețuită, luând în considerare faptul că actorii au explicat cine este acest personaj și de unde provine, printr-o scenă aparte.

"Oreste" directed by Yiannis Paraskevopoulos debuted last night in the Great Hall of the Tony Bulandra Theatre. The story of Orestes, the son of Agamemnon and Clytemnestra, has as its main elements suffering, madness and justice that take the form of blood, soaking the hero's hands. The director's approach surprised the audience by combining humor with tragedy. Humor was carefully dripped into the show, creating a fragile balance and easing the tension of the viewers. We can say that the audience laughed with one eye and cried with the other. Orestes' suffering was transposed on the stage and brought to life by the acting that convinced the audience. The show was an explosion of emotions that stunned the audience with their intensity. For those unfamiliar with Greek mythology, which unfortunately includes me, "Orestes" is an invaluable source of information, considering the fact that the actors explained who this character is and where he comes from in a special scene. [Ciulei Bianca Gabriela]

Workshop Scott. Impresii

Cum ai putea transpune ceea ce ai făcut în acest workshop în viața ta în afara teatrului?

Rareș Andrei: "M-a făcut să gândesc că în viață totul este despre control, încredere, dar și putere. Acest fapt reflectă că atunci când controlezi o singură persoană, îți aloți toate resursele și atenția către acea persoană, dar atunci când trebuie să controlezi mai multe persoane, puterea ta scade și se împarte."

Andreea Bretcan: "Este cert că este mai ușor pentru noi să ne concentrăm pe un singur obiectiv sau o singură persoană, pentru că atunci când există două sau mai multe obiective/persoane, responsabilitatea devine mai dificilă și trebuie să avem grijă de acele persoane în contextele și împrejurimile în care ne aflăm."

În legătură cu tema principală a festivalului, cum contribuie acest workshop la crearea conceptului de "formă"?

Vlad Vasile: "Tot ceea ce am reușit să creăm astăzi prin activitățile din cadrul workshop-ului ne ajută să înțelegem ceea ce reprezintă conceptul de 'formă'. „Nu vorbi, arată-mi” este o modalitate de a evidenția că nu doar ceea ce spunem contează, multe dintre mesajele noastre pot fi transmise prin gesturi și acțiuni simple, fără nevoia unei verbalizări specifice."

How could you transpose what you have done in this workshop into your life outside the theater?

Rareș Andrei: "It made me think that in life, everything is about control, trust, but also power. This fact reflects that when you control a single person, you allocate all your resources and focus on that person, but when you have to control multiple people, your power diminishes and divides."

Andreea Bretcan: "It is certain that it is easier for us to focus on a single objective or person, because when there are two or more objectives/people, the responsibility becomes more difficult, and we have to take care of those people in the contexts and surroundings we find ourselves in."

In relation to the main theme of the festival, how does this workshop contribute to the creation of the concept of "form"?

Vlad Vasile: "Everything we managed to create today through the activities in the workshop helps us understand what the concept of 'form' represents. 'Don't speak, show me' is a way of highlighting that not only what we say matters, many of our messages can be conveyed through simple gestures and actions, without the need for specific verbalization." [Vlad Vasile]

UN EVENIMENT
SUSȚINUT DE

MINISTERUL
CULTURII

GUVERNUL REPUBLICII MOLDOVA
MINISTERUL CULTURII

SPONSORI

BANCA BT TRANSILVANIA
Banca oamenilor
intreprinzători

PARTENERI
MEDIA

Radio
România

